

3. Vilanova de Pinyeta

Un bon dia, a la classe dels grans de l'escola de Vilanova de Pinyeta...

—Ferran, Ferran! —va cridar un grupet que tenia la taula plena de mapes—. Vine, corre, mira què hem trobat!

El seu mestre, davant de tanta excitació, s'hi va acostar de seguida.

—Hi ha un altre poble com el nostre! —va assenyalar l'Ahmed.

—Sí, mira! —va afegir l'Ainhara—. Vilanova de Pinyeta, aquí, tocant al mar!

—Per què no els escrivim un correu? —va proposar el Pere.

I així, és com va començar tot. L'endemà mateix van contactar amb els nens i les nenes de l'altra Vilanova de Pinyeta que, tot i ser un poble més gran, tenien una escola rural molt similar a la seva. Els mesos següents, petits, grans i mitjans van estar compartint informació dels dos pobles: el nombre d'habitants, la història i els costums, els personatges i les gestes més importants, les anècdotes del dia a dia... S'enviaven fotografies, vídeos, cançons... i van descobrir que, tot i anomenar-se igual, eren dos pobles ben diferents.

—I si organitzem una trobada, ara que s'acosten les vacances? —va suggerir, un dia, l'Aniol.

—Molt bona! —va respondre la Daniella, des de la càmera web—. Què us sembla si agermanem els dos pobles i ho celebrem amb una festa?

Ho van proposar als respectius ajuntaments i ho van trobar una idea brillant, així que tots dos pobles es van abocar de seguida en els preparatius. A Vilanova de Pinyeta, de mar, van engalanar tots els carrers i van reservar les habitacions de les fondes perquè els convidats s'hi trobessin a gust. Per celebrar l'agermanament, cuinarien una paella, la més gran que havien fet mai.

Mentrestant, a l'altra Vilanova de Pinyeta, la gent es preparava per al viatge. A les maletes, hi van posar les seves millors gales. Com que no volien presentar-se amb les mans buides i la seva especialitat eren els embotits, les carnisseries del poble van preparar quilos i quilos de secallona, pernil, botifarra d'ou... per compartir amb els amfitrions.

I finalment, va arribar el gran dia!

De Vilanova de Pinyeta, van sortir sis autocars plens a vessar, hi era gairebé tothom! La gent de l'altre poble els esperaven impacients, i així que els van veure entrar a la plaça Major, van començar a cridar i a saludar-los efusivament. Els van rebre amb els braços oberts, tan oberts, que només baixar dels autocars, els van omplir d'abraçades.

Els nouvinguts, que eren més aviat discrets, i de saludar amb una encaixada de mans i un parell de petons, es van atabalar amb tanta cridòria i tanta abraçada.

—Quina gent més baladrera, oi? —comentaven entre ells—. Heu sentit com criden?

—Sí, tu! Encara no ens coneixen i vinga a abraçar-nos, quin poc respecte!

Entre la gent de Vilanova de Pinyeta, de mar, també s'escoltaven comentaris:

—Però, heu vist que estirats que són, aquesta gent? —deia algú—. Nosaltres que els obrim el cor amb les nostres abraçades i ells, amb prou feines ens donen la mà i fan petons d'aquells per «quedar bé».

—Sembla que hi vinguin obligats, aquí! Quina colla de mal educats! —es queixaven.

Els nens i les nenes estaven tan entusiasmats amb la trobada, que ni se'n van adonar. D'una corredissa, van marxar cap a l'escola del poble a fer-hi les activitats que portaven dies planejant.

Abans de dinar, es va retrobar tothom, altra vegada, i l'alcalde i l'alcaldesa de les dues Vilanoves de Pinyeta van fer els seus parlaments. Després, es va servir l'enorme paella que feia estona que perfumava tots els racons del poble i que obria la gana a tothom.

—Que no teniu taules en aquest poble, que ens feu menjar a peu dret? —es va queixar la Rosa de Cal Forner.

L'alcalde, una mica molesta, li va respondre:

—De cadires, n'hi ha per als més grans i per a qui ho necessiti. Els altres mengem drets, que així és més fàcil relacionar-se amb tothom. Vaja, si és que en teniu ganes, és clar, perquè no ho sembla!

—I vosaltres què, eh? Que ens feu dormir en una fonda! —li va retreure en Jordi de Can Salada—. Nosaltres us hauríem acollit a casa nostra, quina poca hospitalitat!

—Au va! —va cridar la senyora Cinta, la peixatera—. Però si us heu portat el vostre menjar i tot! Que he vist com entraveu tot de caps d'embotit a Ca la Pepa, fa una estona.

—Què passa, que no us agrada la nostra paella? —va saltar un dels cuiners, empipat.

De cop i volta, tothom s'estava discutint i faltant al respecte. Si no fos perquè tenien gana i aquell arròs estava boníssim, s'haurien tirat els plats pel cap! La canalla i els seus mestres, que estaven asseguts en un costat de la plaça, no es podien creure tot el que estava passant.

—Ja n'hi ha prou! —van cridar alhora.

En un tres i no res, va callar tothom. Com a l'escola, els van fer seure en rotllana i, llavors, va començar una assemblea, que sempre van tan bé per resoldre els conflictes.

Mentre els uns i els altres, s'anaven explicant què havia passat i com s'havien sentit, la gent de totes dues Vilanoves de Pinyeta, es van adonar d'una cosa que els nens i les nenes sabien des de feia temps que cada poble tenia uns costums i una forma de fer diferents. I era precisament això el que els havia portat de malentès en malentès. I també van descobrir que, a part del nom del poble, tenien moltes coses en comú, com, per exemple, la passió per la música i les danses tradicionals. Cada poble tenia les seves. Per això, després de dinar es va organitzar una ballada popular de les que fan història, que es va allargar fins al capvespre. La gent va anar traient taules i cadires de les cases i, sense saber com, estaven sopant, plegats, a la fresca. Van sucuar pa amb tomàquet i es van cruspitar tots els embotits que els havien portat els convidats. Xerrant, cantant i ballant, la nit es va anar allargant i allargant fins que van veure sortir el sol!

Aquella trobada se'ls havia fet curta, així que van quedar que repetirien l'estiu següent, o fins i tot, abans. Aquells dos dies havien après una lliçó molt important, i és que no sempre són els grans qui ensenyen als petits, a vegades és al revés. Però això, els nens i les nenes de Vilanova de Pinyeta, ja ho sabien, perquè a la seva escola passava molt sovint.